

L'eclipsi llunàtica d'un cineasta

La història. En alguna metròpoli espanyola, avui. Tres parelles queden per sopar i, com no, per evitar l'ensopiment, es desafien a posar els mòbils damunt la taula i deixar que sonin i s'escoltin sense restriccions.

Les formes. El més difícil en qualsevol cineasta, és com i on posar la càmera. Cal un punt de vista per crear tensió dramàtica. Tan fàcil i tan difícil. Detallets que al director basc Àlex de la Iglesia (Bilbao, 1965) li importa un rosco. Per tant, cada tres segons canvia la planificació, atemptant contra la higiene ocular i mental, de la sofrerta espectadora i espectador. 'Perfectos desconocidos'

és un 'remake' del film italià *Perfetti sconosciuti* de l'any passat. ¿A què ve un clon esbiaixat com el que executa un cineasta incapaç de controlar esfínters audiovisuals? Ganes de genialitats tot a mil. Enllà de l'acreditat referent cinematogràfic, 'Perfectos desconocidos' no és, sinó, que un maxmix de dues peces teatrals: *Ball robot*, comèdia burgesa de 1954, obra i gràcia del sabadellenc Joan Oliver, així com de *El temps i els Conway* del britànic J.B. Priestley de 1937. Per tant, procuro aclarir que aquest sopar de parelles en

crisi que s'ha muntat el director bilbaí a redós del venerat iPhone i dels whatsapps inconfessables, només acredita la seva pròpia addicció cel·lular. Clar que el de la Iglesia, ni que visqués un mil·lenni, no arribaria a la sola de la sabata de l'Edgar Allan Poe si pretén que tot l'enrenou sigui degut al poderós influx de la lluna en eclipsi. Hàbils com eren

els dramaturgs grecs, quan no sabien com acabar un drama, evocaven els déus en màquina. De la Iglesia ho redueix a un trànsit exorcista de la sempre estupenda Belén Rueda. Acolbant l'actriu madrilenya, un excel·lent nòmina d'intèrprets com Eduard Fernández, Ernesto Alterio,

la seva muller Juana Acosta, Eduardo Noriega, Dafne Fernández, Pepón Nieto. Sort n'hi ha.

El fons. Oblida't del mòbil quan vagis a sopar amb parelles.

La imatge. Els set comensals dipositant el seu telèfon mòbil al centre de la taula.

La frase. 'Hay que dar marcha atrás para ir hacia delante', diu la Belén Rueda. És l'estratègia del cranc de platja.

La recomanació. Addictes als artefactes de l'Àlex de la Iglesia i parelles entre 40 i 50 tacs.

Perfectos desconocidos

Director: Àlex de la Iglesia.

Intèrprets:

Eduard

Fernández,

Belén Rueda,

Ernesto Alterio.

Espanya, 2017.

JCA Alpicat,

Majestic Tàrraga.